

Fra «De fire årstider» / «Le quattro stagioni»

1)

I vinduet ser jeg ansiktet ditt
speilet mot himmelen
En sky driver sakte gjennom,
løser seg opp og forsvinner
Det er ingen ting å støtte seg til,
flyktige refleksjoner
i en sone der alt flyter (s.13)

.....

Nella finestra vedo il tuo viso
riflesso contro il cielo
Una nuvola lo attraversa piano,
si dissolve e scompare
Non c'è niente a cui tenersi,
riflessioni fugaci
in una zona in cui tutto scorre.

2)

Å skrive er å velge bort. Eller å finne noe som ikke vil bli funnet.
Eller forsvinner i det samme du får øye på det. Ut fra ingenting oppstår alt.
Det som skjer er i hjertet. Punktet der alt samler seg. Jeg stryker setninger
i et plutselig anfall av innsikt: Ordene utover baksiden er begravd i sin
egen symmetri. Og den har jeg laget. Fordi jeg var redd. (s.109)

.....

Scrivere è scartare. O trovare qualcosa che non vuole esser trovato.
O che scompare nell'attimo in cui lo scorgi. Tutto sorge dal niente.
Quel che accade è nel cuore. Il punto in cui tutto converge. In un attacco di
consapevolezza/
cancello frasi: Le parole sulla pagina sono sepolte nella
propria simmetria. E l'ho fatto io. Perché avevo paura.

3)

Vi setter fyr på enga. Så blir det forttere grønt. Det freser i tørre strå.
Hestene løper mot flammene. For å komme trygt ut på den andre siden.
Stuper inn i røyken, flykter inn i det avsvidde, svarte. Vi blir oppslukt
av ilden og de mørke engene. Og asken som legger seg over alle ting.
Hvis det var hester her. Ville de løpe. (s. 21)

.....

Diamo fuoco al prato. Così tornerà verde più in fretta. Crepitio nell'erba secca.
I cavalli corrono verso le fiamme. Per mettersi al sicuro dall'altra parte.
Si tuffano nel fumo, si rifugiano nel nero, nel bruciato. Veniamo inghiottiti
dal fuoco e dai prati anneriti. Dalla cenere che si posa sopra ogni cosa.
Se ci fossero dei cavalli. Correrebbero.

4)

Blomstenes språk stråler opp fra enga
Hode ved hode
slår rot i bevegelsen.

Du vanner din egen blomst
Kronblader vokser ut av øynene,
Samler dråper i den lyse natta

Jeg går gjennom gresset
og forbanner doggen jeg ikke kan tørke bort,
den følger meg gjennom dagen,
gjennom natta
Jeg våkner med doggen i håret,
på kinnet

Som et filter er øynene
Siler ut det som skal fram (s. 34)

.....

La lingua dei fiori si irradia dal prato
Testa contro testa
nel movimento si radica

Innaffi il tuo fiore
Le corolle ti crescono dagli occhi
E raccolgono gocce nella notte chiara.

Cammino tra l'erba
e maledico la rugiada che non posso asciugare,
mi segue lungo il giorno,
lungo la notte.
Mi sveglio con la rugiada nei capelli,
sulla guancia

Gli occhi sono come un setaccio
Filtrano via quel che deve passare.

5)

Under oss, kan en tenke seg, finnes kilometervis med jord og stein.
Og rester etter de som var her før. Beinrester, flintøkser, trepinner.
Alt kan ligge her, rett under føttene våre. Vi er bundet sammen med
usynlige bånd som ikke kan brytes. (s. 104)

.....

Sotto di noi possiamo immaginare chilometri di terra e roccia.
E i resti di chi c'è stato prima. Resti di ossa, asce di pietra, assi di legno.
Tutto potrebbe essere qui, appena sotto i nostri piedi. Siamo legati da
lacci invisibili che non si possono rompere.

6)

Blomstene følger månedens mønster
Den ene sorten etter den andre bukker under
for sommerens hånd
som selv ikke har en vilje
men blir en vilje i viljen
griper kaoset i enga
Endrer fargene,
de harde formene

Om våren, om sommeren
skriver røtter vinterens sanger (s.114)

.....

I fiori seguono il ciclo dei mesi
Una specie dopo l'altra soccombe
per mano dell'estate
che non ha una volontà sua
ma diventa una volontà nella volontà
afferra il caos nel prato
Cambia i colori,
Le forme rigide

In primavera, in estate
Le radici scrivono i canti dell'inverno

Fra «Delta» / «Delta»

7)

Selv om jeg holder pennen, holder deg eller holder meg fast i bordet, er jeg ikke sikker på at jeg vet hva jeg gjør. Og når sollyset flommer nedover deg burde jeg oppfatte bevegelser og skygger i ansiktet og innse at du er urolig, står og rokker med hodet i alle retninger. Ei stund trodde jeg du var den hvite flekken all innsikt strømmer ut fra. Men så oppdaget jeg at innsikt kan helles ut av kroppen hver natt, som drømmer. (s.20)

.....

Anche se tengo la penna, se ti tengo o se mi tengo stretta al tavolo, non sono sicura di sapere quel che faccio. E quando la luce del sole t'inonda, dovrei cogliere i movimenti, le ombre del viso e vedere che sei inquieto e dondoli la testa in ogni direzione. Per un attimo ho pensato che tu fossi quello spazio bianco da cui sgorga ogni conoscenza, ma poi ho scoperto che la conoscenza può sgorgare ogni notte dal corpo, in forma di sogni.

8)

Øynene dine trekker meg under og skyller meg opp på strender jeg ikke visste fantes. Jeg våkner med salte stier på kinnene, og før noe som helst har begynt, stryker jeg fingrene over pannen, dagslyset inn i søvnen. (s. 21)

.....

I tuoi occhi mi tirano verso il fondo per poi rigettarmi su spiagge che non sapevo esistessero. Mi sveglio con sentieri salati sulle guance e prima che qualsiasi cosa abbia inizio passo le dita sulla fronte, la luce del giorno dentro al sonno.

9)

Månen har vært inaktiv i milliarder av år, en død arkeologi.
Overflaten består av steiner i alle fasonger og med alle grader av
kornethet. Den er, som jorden, bundet til sola.

Sett herifra kveles den snart av skyer. (s. 65)

.....

La luna è stata inattiva per miliardi di anni, un'archeologia morta.
La sua superficie è fatta di rocce di ogni tipo e con ogni grado di
granulosità. È, come la terra, legata al sole.

Vista da qui, sarà presto soffocata dalle nubi.

Fra «Sol» / «Sole»

10)

Alle lyder
forsvinner
inn i snøen
Snø har
ingen kjerne
Ringene sluttet her.
Det snør igjen på alt
som levde da alt
var levende
rappe vingeslag falt inn
mot løvet. Strandfuglen fryser
Og i rim
er jeg her et sted. (s. 39)

.....

Ogni suono
scompare
nella neve
La neve
non ha nucleo
Il cerchio si chiude qui.
Nevica ancora su tutto
Ciò che viveva quando tutto
era in vita
rapidi colpi d'ala sono caduti
sulle foglie. L'uccello costiero gela
E io sono qui,
da qualche parte nella brina.

11)

En enkel setning
vender ansiktet utover

En setning har mange ansikter
Og alle har munner

En enkel setning
En tålmodig hånd

På et strå hang det korn
Og kornet var brødet (s. 67)

.....

Una frase semplice,
rivolge il volto all'esterno

Una frase ha molti volti
E tutti hanno bocche

Una frase semplice
Una mano paziente

Da una spiga pendeva del grano
E il grano era il pane.

Fra «Ta i mot» / «Accogliere»

12)

Vi kan klatre
gjennom stein
gjennom lyse
og mørke lag
på jakt etter steder
der gneiser dannes
Varmere jo lenger
ned vi kommer
Dypt nede i fjellkjeden:
mørke mineraler
Forbli i varmen
noen millioner år (s. 29)

.....

Possiamo arrampicarci
lungo rocce
lungo strati
luminosi o bui
in cerca dei luoghi
in cui si forma il gneis
Più scendiamo
e più fa caldo
Nel profondo della montagna:
scuri minerali
Rimanere al caldo
per milioni di anni